

**ПРОБЛЕМАТИКА ВИКОРИСТАННЯ «ЧЕРВОНИХ
ПОВІДОМЛЕНЬ» МОКП-ІНТЕРПОЛ В УКРАЇНІ ПРИ ЗЛІЙСНЕННІ
МІЖНАРОДНОГО РОЗШУКУ ПІЛОЗРЮВАНИХ
ОБВИНУВАЧЕНИХ ОСІБ ТА ОСІБ, ЯКІ УХИЛЯЮТЬСЯ ВІД
КРИМІНАЛЬНОГО ПОКАРАННЯ**

Пітєцька Лада Борисівна, курсант навчально-наукового інституту підготовки кадрів кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ

Наумовий Сергієм: доцент кафедри кримінально-процесуальної діяльності курсант навчально-наукового інституту підготовки кадрів кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Зарубей В.В.*

«Червоні повідомлення» Інтерполу стали першим ефективним міжнародним знаряддям у протидії злочинності, яке використовується з 1946 року. Однак, на сьогодні їх ефективність обмежується багатьма чинниками, пов'язаними з неоднозначним статусом в різних державах.

Питання підвищення міжнародного статусу «червоних повідомлень» Інтерполу було порушено під час 78-ї сесії Генеральної Асамблеї МОКП-Інтерпол, що проходила в Сінгапурі, 11-15 жовтня 2009 року. За результатами розгляду даного питання було прийнято резолюцію щодо підвищення міжнародного статусу «червоних повідомлень» Інтерполу, в рамках якої були запропоновані зміни до Правил обробки інформації, спрямовані на уніфікацію статусу «червоних повідомлень» і перетворення їх на загальновизнаний процесуальний інструмент, який широко використовуватиметься у процедурі екстрадиції.

У багатьох країнах-членах Міжнародної організації кримінальної поліції «червона картка» Інтерполу прирівнюється до запиту про тимчасовий арешт особи з метою її подальшої екстрадиції. Це положення закріплене у ряді міжнародних договорів, які стосуються питань видачі правопорушників, а також імplementоване у національне законодавство багатьох держав.

Держави Європи, які ратифікували Європейську конвенцію про видачу правопорушників, за критерієм правового статусу «червоних карток» у національному законодавстві, можна умовно поділити на три наступні групи:

- держави, які визнають «червону картку» як запит про тимчасовий арешт особи з метою її подальшої екстрадиції;

- держави, які визнають «червону картку» як запит про тимчасовий арешт тільки у випадках, якщо він надійшов від держав, які ратифікували Європейську конвенцію про видачу правопорушників;

- держави, які не визнають «червону картку» як запит про тимчасовий арешт.

Україна ратифікувала Європейську конвенцію про видачу правопорушників Законом України від 16 січня 1998 року. Положення міжнародних договорів, ратифікованих Україною, є частиною національного законодавства України. Разом з тим, відсутній нормативний механізм практичного застосування деяких положень зазначеної Конвенції. Зокрема це стосується ч. 3 ст. 16 щодо використання каналів Інтерполу для передачі запитів про тимчасовий арешт особи. Також, це стосується і юридичного статусу «червоної картки». Так, наприклад, чинний КПК України не передбачає «червону картку» Інтерполу як підставу для застосування до особи тимчасового арешту.

Метою роботи є дослідження досвіду інших держав-учасниць МОКП-ІНТЕРПОЛ з приводу вирішення даного питання.

Одним з головних завдань наукової роботи є пошук шляхів вирішення питання застосування в Україні у майбутньому «червоної картки» Інтерполу як підстави для тимчасового арешту суб'єкта картки з метою подальшої екстрадиції, шляхом напрацювання практичних рекомендацій, розроблених на підставі зарубіжного досвіду, та впровадження необхідних змін у національне законодавство України.

При цьому принциповим фактором в цій роботі має стати питання збереження повного обсягу прав осіб-суб'єктів «червоної картки» Інтерполу в умовах її нового застосування.

Дане питання потребує удосконалення як в теорії, так і на практиці, отже, наукова робота варта уваги і є актуальною.

ВІДЕОКОНФЕРЕНЦІЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Акулініна Альбіна Романівна, курсант навчально-наукового інституту підготовки слідчих і криміналістів Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри досудового розслідування навчально-наукового інституту підготовки слідчих і криміналістів Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Удовенко Ж.В.*

З розвитком науки і техніки відбувається проникнення в сферу кримінального судочинства новітніх технічних засобів та технологій. Однією з таких технологій, що в останнє десятиліття вплинула на кримінально-процесуальну форму є відео конференція.

Під час досудового розслідування слідчий, прокурор, слідчий суддя мають право прийняти рішення про проведення слідчих дій у режимі відео-конференції. Відео-конференція (далі - ВК) - це інформаційна технологія,